

СВЯЗЬ ПОКОЛЕНИЙ

Впервые на церемонии в Яд ва-Шем венки от нашего Объединения не возлагал кто-то, кто выжил в Шоа.

Как представитель молодого поколения Объединения выходцев из Латвии и Эстонии и как сын бывшего узника рижского гетто Ицхака Гал-Гелкин, я возложил венки вместе с моей дочкой Анат.

Церемония началась с возложения венков президентом Израиля, премьер-министром, начальником генштаба Армии обороны Израиля и другими официальными лицами. Затем было возложено 90 венков от различных организаций из Израиля и из-за рубежа.

Возложение венка в Яд ва-Шем напомнило нам трогательную церемонию в Румбуле, где 20 членов семьи Гелкин в составе группы из 70 человек, приехавших из Израиля в Латвию по программе «Корни и память», почтили память погибших.

Возложение венка детьми и внуками спасенных символизирует связь поколений. Тех, кто выжил и, приехав в Эрец-Исраэль, принял участие в возрождении и защите молодого государства. Они создали здесь семьи и наша задача – продолжать строить и укреплять страну и сохранить память о погибших, их культурное и духовное наследие.

Мы продолжим ездить в Латвию и Эстонию и возлагать венки на местах расстрелов.

Рами Гал, Рош ха-Аин

קשר הדורות

יום הזיכרון לשואה ולגבורה תשע"ט מסמל תקופת מעבר באיגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל. לראשונה לא השתתף במעמד הנחת זר ביד ושם שורד שואה מחברי האיגוד. היה לי, נציג חטיבת דור ההמשך של האיגוד ובנו של ניצול גטו ריגה יצחק גל-גלקין ז"ל, הכבוד לייצג את העמותה שלנו יחד עם בתי ענת.

בבוקר יום השואה תשע"ט 02.05.2019 הנחנו את זר האיגוד בטקס שהתקיים ביד ושם. נכחה וצילמה שולמית - כלתו של יצחק גלקין.

הקדמנו להגיע לטקס, בכוונה לצלוח את מעגלי האבטחה והגענו לשלושת המושבים שהוקצו לנו, בהם כבר המתין לנו זר האיגוד.

מהלך הטקס היה מכובד ויעיל. הוא נפתח בהנחת זרים ע"י נשיא המדינה, ראש הממשלה, הרמטכ"ל ועוד שורת נכבדים, שעליהם נוספו כ-90 זרים מטעם ארגונים רבים ומגוונים מהארץ ומהעולם.

הנחת הזר על ידי נציגות דור ההמשך, חיברה אותנו במחשבות לטקס המרגש ולזר שהנחנו לא מכבר באנדרטה ביער רומבו לה, משלחת של כ-70 מחברי האיגוד ובהם כ-20 נציגים של משפחת גל - גלקין - בנים, נכדים, נינים וב"ב. חיבור זה מסמל את התקומה והגבורה של דור שורדי השואה שהגיעו לארץ ישראל, השתתפו במלחמות ישראל ובבנייה והעמידו דורות המשך שתפקידם להמשיך בבניין הארץ יחד עם שימור זיכרון הנרצחים ומורשתם.

נמשיך לשמר את הזיכרון ולהניח זרים ביד-ושם ובבורות הריגה בלטביה ואסטוניה.

רמי גל, ראש העין

ГОДОВОЕ СОБРАНИЕ ОБЪЕДИНЕНИЯ

состоится в зале Объединения
в учебном комплексе **Шфаим**

Пятница, **14 июня 2019 г. в 10:00**

- Отчет правления о работе в 2018 г.
- О документальном фильме «Отец. Ночь».
- Выборы Совета и ревизионной комиссии.
- Прения.

האסיפה השנתית של האיגוד

תתקיים באולם האיגוד
במרכז חינוכי שפיים

יום שישי, 14 ביוני 2019 בשעה 10:00

- דו"ח ההנהלה על הפעילות ב-2018.
- קטעי סרט דוקומנטרי המוקדש לזיניס ליפקה.
- בחירת המועצה הארצית וועדת ביקורת.
- במה חופשית.

יש לשים ב-WAZE בית החינוך המשותף חוף השרון

«**Вспоминаем в гостиной**» – это израильское начинание, которое в последние годы дает дополнительную возможность отметить День Катастрофы.

Люди просто собираются у кого-то дома, и один из переживших эти ужасы рассказывает свою историю. Но что делать, когда это поколение уходит?

Наша семья нашла выход. Большая часть родных погибла в Латвии, но мои родители Дов (Буба) и Рива Таубин были высланы в Сибирь за неделю до прихода немцев в Латвию. В течение трех лет они переписывались. После их смерти мы нашли эти письма, и моя сестра

Лея перевела их на иврит.

В результате мы получили трогательный интимный рассказ. Уже второй год мы собираем членов семьи и друзей, чтобы через эту переписку рассказать историю семьи и всех евреев Латвии в период войны. На этот раз мы собрались в доме моей сестры Леи Муриной в Кфар Сабе.

В этом году родилась еще одна идея – представить этот рассказ моим коллегам по работе. Ведь мы очень редко рассказываем о евреях Латвии тем, кто зачастую даже не имеют представления, где находится Латвия. Результат оказался удивительным. Мои коллеги были взволнованы рассказом не менее, чем слушатели у нас дома.

Думаю, что в этом то и заключается цель дня Катастрофы – рассказать и помнить.

Моше Таубин, Кфар-Адумим

В феврале 2019 уже в девятый раз в Яд ва-Шем прошел семинар для историков из Латвии. Среди участников были учителя из разных районов Латвии, а также сотрудники Латвийского университета и Музея Жана Липке. На заключительной лекции их приветствовала посол Латвии в Израиле Элита Гавеле.

«זיכרון בסלון» הוא נוהג ישראלי, אחד מני רבים, שהתפתח בשנים האחרונות כדי לצקת תוכן לערב יום השואה. מתכנסים בסלון של מישהו, מזמינים איש עדות, אדם שחוזה את אימי השואה על בשרו, ומקשיבים לו.

וכיצד מתמודדים עם העובדה המצערת שאנשי העדות הולכים ומתמעטים? נראה לי שבמקרה של משפחתי מצאנו פתרון. אומנם רוב המשפחה נספתה בשואה כמו רבים מיהודי לטביה, אבל ההורים שלי, דב (בובה) וריבה טאובין, «זכו» להיות מגורשים לסיביר לפני בוא הגרמנים. הם התכתבו ביניהם במשך שלוש שנים עד שנפגשו והתחתנו (ומאז לא התכתבו עוד). אחרי מותם מצאנו את המכתבים ואחותי לאה מורין השקיעה מאמץ רב בתמלולם ובתרגומם לעברית.

ולאחר כל זאת התברר שאם אוספים מהמכתבים את כל מה שקשור לשואה (ששניהם לא עברו אותה, רק החליפו מידע ועדכונים על חברים ומכרים שכן עברו – ורובם, כמובן, לא שרדו) – נחשפים לסיפור אנושי אותנטי ומרגש. לא נגענו בתוך כן המכתבים, רק מיינו אותם לפי נושאים וערכנו באופן כרוני לוגי. עדות שמיעה, אבל איזו עדות!

על בסיס זה אירחנו «זיכרון בסלון» בשנה שעברה אצלי בבית בכפר אדומים והשנה – אצל אחותי בכפר סבא, בפורום של מעל 40 איש – משפחה וחברים.

ואז עלה רעיון נוסף – להציג את אותה מצגת בסוף יום העבויר דה למחרת, במקום העבודה שלי, אתר בנייה גדול. האמת, זה היה מרגש לא פחות – אנחנו הרי לא מורגלים לדבר בגאווה על יהדות לטביה בפני 20 איש שלרובם הגדול אין שום מושג, היכן שוכנת לטביה בכלל. ולמרות זאת ההזדהות וההתרגשות הורג' שו במידה לא פחותה מאשר בפורום המשפחתי החמים – דבר שמראה, שסיפור יהודי אמיתי כמו זה שלנו, נוגע ללב השומעים בכל מקום. הרי בדיוק לשם כך אנו מציינים את יום השואה.

משה טאובין, כפר אדומים

בבית הספר הבינלאומי ללימודי השואה ביד ושם התקיים בפברואר 2019 בפעם התשיעית סמינר למורים מלטביה. רוב המשתתפים הם מורים להי סטוריה והיו גם חוקרים מהאוניברסיטה הלטבית וממוזיאון Lipke. שגרירת לטביה גב' גאבלה בירכה את המשתתפים.

Встреча с живым свидетелем

5 мая 2019 г. в Кирьят Оно, в рамках программы «Вспоминаем в гостиной» у Арье Гринмана состоялась встреча с **Даниэлем Авидаром** (Файнштейном), прошедшим через вильнюсское гетто и концлагеря, в том числе Кай-

зервальд в предместье Риги. Соседи, друзья и родные семьи Гринман, в т.ч. молодежь, услышали рассказ о капо и их издевательствах в гетто и лагерях, в т.ч. Штутхофе, куда выслали узников из Риги; о том, как их чуть не сожгли в амбаре по ходу «марша смерти».

В 1945 г. 14-летний Даниэль примкнул к сионистскому подполью «Бриха» и на знаменитом суде «Эксокус» добрался до Палестины, где участвовал в войне за Независимость и спустя много лет, после войны Судного Дня, демобилизовался в звании полковника. В 1982 г. он дал свидетельские показания на суде в Германии, в результате чего был осужден офицер СС из Кайзервальда. В 1999 г. Даниэль Авидар зажег факел на церемонии в Яд ва-Шем в память о полутора миллионах детей, убитых в дни нашей Катастрофы.

חניטה ויסמן-רוזנטל, חולון / Ханита Вейсман-Розенталь, Холон

מקשיבים לאיש עדות

התכנסנו ב-5.5.19, בבית משפחת גרינמן לשמיעת עדותו וסיפור הצלתו של שורד השואה דניאל אבידר. דניאל אבידר (פיינשטיין), יליד וילנה, שרד את האקציות של הגטו, אובדן הוריו ורצח אחים ואחיות. כשהגטו חוסל, בזכות תושביתה של אחותו הגדולה, עלה על רכבת - כשהוא מחופש לילדה - שלקחה את הנשים ששרדו אל מחנה קייזרוואלד בריגה (1943). הגיעו לאוזניו עדויות על החיים בבלוקים של האסירים, עבודת הפרך וההתעללויות מצד רוצחים גויים אכזריים שקיבלנו חנינה והפכו ל"קאפו". כשפונה מחנה קייזרוואלד לשטוטהוף ובהמשך בצעדת מוות לגרמניה, מתוך 29,000 שרדו רק 3,000. ביום השחרור, הגרמנים הכניסו את כל האסירים לאסם ופיזרו דלק. שם באסם, דניאל פגש באחותו הגדולה שגם היא נכלאה בקייזרוואלד ושרדה את צעדת המוות. רק הגעת הטנקים הסובייטיים מנעה את הצתת המקום... כשהסתיימה המלחמה (1945), דניאל היה בן 14. הוא הצטרף ל"בריחה" ועלה לארץ ישראל באונייה "אקסודוס". כאן הוא השתתף בקרבות מלחמת העצמאות והשתחרר מצה"ל בדרגת אל"ם בתום מלחמת יום הכיפורים. לאחר שיחרורו מצה"ל כיהן במגוון תפקידי ניהול בתעשייה הצבאית.

בשנת 1982, דניאל העיד במשפט בגרמניה, ועדותו הביאה להרשעתו של אחד מאנשי ה-SS שהיו במחנה קייזרוואלד. ביום השואה בשנת 1999, דניאל אבידר השיא משואה ביד ושם לזכר מיליון וחצי ילדים שנרצחו בשואה. דניאל אבידר רשם עדות מפורטת בדבר קורותיו בזמן השואה והעתקים ממנה נמסרו ליד ושם וכן למכון ספילברג לתיעוד השואה. בנוסף, קיים תיעוד מקוצר ביוטיוב על קורותיו. אנו מאחלים לדניאל אבידר אריכות ימים, המשך עשייה פורייה ונחת מכל משפחתו וחבריו.

Время работы офиса Объединения

(ул. Каплан, 17, комната 135, Тель-Авив)
Воскресенье, вторник: с 10:00 до 14:00
В иное время можно оставить сообщение на автоответчике.
Тел. 03-6093476, факс 03-6951310

latest@bezeqint.net

www.lat-est.org.il

שעות עבודה במשרדי האיגוד

רח' קפלן 17, חדר 135, תל-אביב
בימים א', ג' בין השעות 10:00 - 14:00
ביקור בשעות אחרות יש לתאם מראש.
ניתן להשאיר הודעה במשיבון.
טל. 03-6093476, פקס 03-6951310

הכתובת למכתבים: ת.ד. 23574 תל-אביב 6123402

נא לא לשלוח דואר רשום פרוצדורה

Как и в прошлые годы, в канун дня Катастрофы наши волонтеры вручили членам объединения, пережившим Шоа, букеты цветов. Это всегда очень волнующее событие. Ведь это встреча поколений.
Некоторым членам объединения были вручены небольшие денежные подарки. Так как в этом году объединение не получило ассигнований на эти цели от каких-либо инстанций, то все подарки были выделены из нашей кассы, т.е. членских взносов.

כמו בשנים קודמות, גם השנה הבענו כבוד לניצולי השואה שבקרוב חברי האיגוד מתנדבים שלנו פקדו את בתי הניצולים והגישו להם זרי פרחים. הניצולים התרגשו מן הביקור ומהעניין שהאיגוד מגלה בהם.
בשיחות עם המתנדבים סיפרו הניצולים על עברם, על החיים בארץ ועל משפחותיהם. לצערנו, השנה לא זכינו לתקצוב למטרה זו ממוסדות רשמיים כלשהם, לכן מספר מענקי התמיכה לניצולים היה קטן מאשר באשתקד והם מומנו מדמי החבר. אנו מאחלים בריאות ואריכות ימים לכל הניצולים.

בין מקבלי פרחים מהאיגוד היה תושב רמת השרון **מנחם שרמן** - אסיר גטו ריגה ומחנות ריכוז. שרמן נכלא בגטו בגיל 15 ועבר מספר מחנות ריכוז. הוא שוחרר באפריל 1945 וכבר ביולי אותה שנה עלה ארצה. הצטרף להגנה ושירת כאיש קבע כ-20 שנים. לאחר מכן מילא תפקידים בכירים במשק הישראלי.

Среди тех, кому был вручен букет цветов, был и **Менахем Шерман**. В 15 лет он оказался в рижском гетто, был освобожден из концлагеря в апреле 1945 и уже в июле того же года был в Палестине. Более 20 лет служил в армии, затем занимал руководящие посты в министерствах и муниципалитете Рамат-ха-Шарон.

תושבת באר שבע **צילה שפונגי** (לבית אמיתן) הייתה בין מקבלי הפרחים בערב יום השואה, כמו עשרה ניצולים אחרים. רוב בני משפחתה נספו בהפצצה כאשר ניסו להימלט מהכיבוש הנאצי מלטביה לרוסיה. צילה התינוקת ניצלה בנס. את הזר הגיש לה בבאר שבע חבר האיגוד מוניה אבלסון.

Среди земляков, выживших в Шоа, жительница Беэр-Шевы **Циля Шпунгина** (Амитан). Она чудом осталась в живых при бомбежке, когда семья пыталась бежать из Латгалии в Россию. Букет цветов от имени Объединения преподнес ей Моня Абельсон.

בגיל 10 נכלאה **אינה חייט** (לבית Volpert) עם הוריה בגטו ריגה. בדצמבר 1941 היא חולצה מהגטו על ידי מכרה לטביה Karola Rudzite אשר החזיקה אותה תחת חסותה עד לשיחרור באוקטובר 1944. מכל משפחת Volpert הענפה ניצל רק אביה של אינה. אינה חייט, עלתה ארצה בשנת 1973. בערב יום השואה תשע"ט הגיש לה צבי ולק פרחים בשם האיגוד.

Десятилетней девочкой попала **Инна Вольперт** в Рижское гетто, откуда Карола Рудзите, знакомая семьи, вывела ее и привела в свою семью в Сигулде. Карола Рудзите признана Праведницей народов мира. Жительница Хайфы Инна Вольперт (ныне Хайт) приехала в Израиль в 1973 году.

Накануне Дня Катастрофы эти цветы от имени Объединения выходцев из Латвии и Эстонии преподнес ей Цви Валк.

הארכיון ההיסטורי של האיגוד | Исторический архив Объединения

Находится в учебном центре Шфаим (100 метров к югу от торгового центра)
Открыт по воскресеньям и средам с 10:00 до 13:00
Посещение в иные дни следует согласовывать по телефону: 09-9596532 (есть автоответчик)

או בדוא"ל: arch.shfayim@gmail.com
или по электронной почте: arch.shfayim@gmail.com

או בדוא"ל: arch.shfayim@gmail.com

ПАУЛЬ МИНЦ И ЕГО ПОТОМКИ

Я всегда знала, что мой отец Танхум Коэн родился в Риге. В возрасте нескольких месяцев, в начале 1940 года, его мать Эдит вернулась в Палестину, куда переехала из Латвии в 1936 г.

В 1945 г., стало известно, что никто из большой семьи Минц не остался в живых. И в 1952 году, в память о них, в год Бар-Мицва Танхума, семья решила добавить «Минц» к фамилии Коэн.

В марте 2019 года в музее «Евреи в Латвии» была открыта выставка, посвященная 150-летию профессора Пауля Минца, отца Эдит, моего прадеда. В связи с этим вся наша большая семья Коэн-Минц отправилась в Ригу.

14 июня 1940 года из Советской Латвии в Сибирь было выслано 15 тысяч человек, среди них более 1500 евреев, владельцев предприятий, членов различных религиозных и политических партий, свободно действовавших в досоветской Латвии. Были высланы и профессор Пауль Минц с женой Хариэт и сыном Эдгаром. Минц был юристом с мировым именем, был членом учредительного Собрания и государственным контролером Латвии, принимал участие в составлении латвийской конституции. Он умер в Сибири в декабре 1941 г.. Жена и сын были освобождены после смерти Сталина и вернулись в Ригу в 1955. Эдит приезжала в Ригу с целью добиться для них разрешения выехать в Израиль. Только в 1960 г. приехала Хариэт в Израиль, где прожила семь лет с семьей дочери, у которой в Израиле родились сын Шауль и дочь Мара.

Поездка семьи в Ригу была очень эмоциональной. Мы побывали в Румбуле, где была расстреляна вся семья Минц, увидели дома, в которых они жили, посетили аудиторию имени Пауля Минца на юридическом факультете Латвийского университета.

Мы благодарны директору музея «Еврей в Латвии» Илье Ленскому за интересные, захватывающие пояснения и в музее и по ходу экскурсий по Риге, а также Авиве и Эли Валк за помощь в организации нашей поездки.

Керен Гликлик (Коэн-Минц)

להכיר את השורשים בשטח

שנים ידענו לספר שאבא שלי נולד בריגה בשם תנחום כהן, עלה לארץ כשהיה בן כמה חודשים, ומתי שהוא אחרי הבר-מצווה - כשהתברר שמהמשפחה הגדולה של סבתא שלי, אדית, לא נשאר אף אחד שיסמור על השם - החליט סבא שלי, ארוסיה (אהרון) כהן, להוסיף לשם המשפחה גם את שמה של סבתא

אדית-מינץ. כך נולדה משפחת כהן-מינץ. עכשיו, בעקבות טיול שורשים משפחתי מרגש קיבל הסיפור פנים ושמות, וחלקי פאזל רבים הושלמו.

תערוכה לרגל 150 שנה להולדתו של המשפטן פרוץ פאול מינץ, אביה של סבתי ואחת הדמויות הבולטות בהיסטוריה של לטביה העצמאית, היה הזרז לטיול הזה. מבט מקרוב גילה בורגנות גבוהה, מאושיות הקיילה היהודית החילונית - לאו דווקא הציונית - ששאפה לקחת חלק בבנייתה של לטביה החופשית, שבה יהיו היהודים עוד לאום לצידם של לאומים אחרים שהרכיבו את המדינה הצעירה.

ביוני 1940, שבועות ספורים לאחר שסבתי אדית לקחה את התינוק תנחום-אבי ויצאה לדרך בתקווה לחזור לפלשתינה, שם המתין סבי, השתלטו הסובייטים על לטביה, וכעבור שנה גורשו כ-15 אלף

סיום בעמ' 6

אצאים של פרוץ פאול מינץ בפתח בית המשפחה בריגה
פוטומקי פאול מינץ ודומא בריגה על יול. יורא אלונא 2,
דע זילא סעמ' ב 30-ע גודי

אזרחים - קפיטליסטים ובני אצולה, בכללם גם כ-1500 יהודים בעלי עסקים ומפעלים ועסקני תנועות ציוניות - לגלות בסיביר. איתם נש" לחו גם אביה פאול (Paul) מינץ - מי שהיה מבקר המדינה של לטביה העצמאית, חבר פרלמנט וגם משפטן בכיר שהשתתף בכתיבת החוק קה; אמה הרייט (Harriett) ואחיה הגדול אדגר (Edgar). ימים ספורים אחרי הגירוש לסיביר כבשו הנאצים את לטביה, ושאר המשפחה הג' דולה הושמדה.

פאול מינץ מת עד מהרה בגלות סיביר, ואילו הרייט ואדגר חיו שם בכפר 15 שנה - עד מותו של סטלין, אז חזרו לריגה הסובייטית. באמצע שנות החמישים נסעה סבתי אדית לשם בניסיון להביאם ארצה. לאחר מאמצים רבים הצליחה לאפשר את עלייתה של אמה הרייט, ושנים אחדות היא חיה עימם בתל אביב ונפטרה זמן קצר אחרי שנולדתי. כמו רבים אחרים גם סבתא שלי ניצלה בזכות עלייתה לארץ ובנתה כאן חיים מלאים ועשירים. עם זה מראה העיניים המחיש את חורבן מש" פחתה שם, ואת המורשת שהביאה עמה לתל אביב - גינוני בורגנות אירופית יהודית-חילונית ופעילות ציבורית למען הקהילה - כאן. ובהזדמנות זאת תודה לאולי (שאול) דודי ואשתו מירי כהן מינץ שאר" גנו את הטיוול, ולאיליה לנסקי, מנהל המוזיאון היהודי בריגה, על ההד" רכה המרתקת, ולאלי ואביבה מאיגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל על כל העזרה.

קרן גליקליך (כהן-מינץ)

מפת שולחן שכלל הנראה הוכנה במפעל הטקסטיל של המשפחה לכבוד יום העצמאות העשירי של לטביה ונשמ" רה אצל הסבתא, אדית, כל השנים, נמסרת כשי למוזיאון "יהודים בלטביה" בריגה

Члены семьи Коэн-Ми́нц передают в подарок музею «Евреи в Латвии» скатерть, изготовленную в Риге к 10-летию Латвии, которую сохранила Эдит

ЦУКУРС – ЕВРЕИ ПРОТЕСТУЮТ

Выходцам из Латвии вряд ли нужно напоминать, кто такой Херберт Цукурс и какова его роль в геноциде евреев Латвии. Он понес заслуженное наказание еще в 1965 году. И все же в последнее время приходится снова и снова возвращаться к этой теме.

Последний всплеск внимания к этой одиозной личности возник вследствие решения Генеральной прокуратуры Латвии закрыть расследование участия Цукурса в геноциде евреев, не вынеся по нему никакого обвинительного заключения. При этом прокуратура ссылается на статью 71 УК Латвии (геноцид), согласно которой не найдено достаточно доказательств непосредственного участия Цукурса в убийствах (условно говоря, недоказуемо, что он нажимал на курок).

Это решение встретило волну возмущения и протестов со стороны выходцев из Латвии как переживших Холокост, так и потомков евреев, убитых нацистами, и прежде всего, членами так называемой «Команды Арайса», в состав которой входил Херберт Цукурс – знаменитый летчик, которого многие латыши сравнивают с Антуаном Сент-Экзюпери. В боях за независимость Латвии в 1918-20-х годах бок о бок с ним воевали и еврей-уроженцы страны. Правда, им это не помогло ни в гетто, ни

צוקורס – מחאת היהודים

יוצאי לטביה אין צורך להזכיר מיהו הרברט צוקורס ומהו חלקו בהשמדת יהודי לטביה. הוא קיבל את העונש המגיע לו עוד ב-1965. ולמרות זאת, אנו נאל" צים לאחרונה להעלות את הנושא שוב ושוב.

לא מכבר זה קרה עקב החלטת התביעה הכללית של לטביה לס" גור את תיק החקירה בדבר השתתפותו ברצח יהודי לטביה, ללא כתב אישום וזאת, משום שעל פי החוק הפלילי של לטביה לא נמצאו ראיות מספיקות להשתתפותו הישירה ברצח היהודים. (במילים אחרות - לא ניתן להוכיח שהוא "לחץ על ההדק").

ההחלטה הזאת גרמה לגלי מחאה והתמרמרות רבה, הן מצד הניצולים המעטים שעדיין בחיים והן מצד צאצאי היהודים שנ" רצחו על ידי הנאצים ועוזריהם, ובעיקר ע"י "קומנדו ארייס" בו היה צוקורס פעיל מאוד. בשנות ה-30 צוקורס היה טייס מהולל ולטבים רבים משווים אותו לטייס והסופר הצרפתי אנטואן סנט-אקזיפרי. בקרבות על העצמאות של לטביה ב-1918-1920, לחמו לצידו של צוקורס גם חיילים יהודים. זה לא עמד לזכותם כאשר נשלחו לגטאות ולמחנות ריכוז ונרצחו ע"י "קומנדו ארייס". והבדל נוסף: שלא כסנט-אקזיפרי, צוקורס התנדב לסייע אישית לכובשים ולשרת ב"קומנדו ארייס".

רבים המסנגרים על צוקורס בטענה שהוא אכן "רק" ניהל את המוסך של "קומנדו ארייס" ודאג לתקינות כלי הנשק. כלומר, לא לחץ על ההדק באופן אישי. אך מן המפורסמות הוא, שגם עוזרים ומשתפי פעולה עם הרוצחים הובאו לדין ונידונו על

при расстрелах. И в отличие от Антуана Сент-Экзюпери, Цукурс добровольно сотрудничал с нацистами после захвата ими Латвии в июне 1941 года.

В качестве оправдания Цукурса многие утверждают, что он только заведовал транспортным гаражом и отвечал за исправность оружия. То есть, сам, якобы, на курок не нажимал, а только обеспечивал техническую поддержку банде убийц Арайса. Однако, мы знаем, что пособники убийц тоже всегда признавались виновными и несли заслуженное наказание. Цукурса никто не принуждал вступать в команду бандитов Арайса, да и офицерское звание СС он получил не за какое-то «техническое обеспечение».

Решение генпрокуратуры Латвии открывает путь к дальнейшему возвеличиванию этого преступника в латвийском обществе, которое с таким трудом освобождается от своего темного прошлого.

Объединение выходцев из Латвии и Эстонии направило протест Министрам иностранных дел и юстиции Латвии. Следует заметить, что в ответном письме латвийские министры отметили факт соучастия Цукурса в преступной деятельности «команды Арайса» и заявили, что решение прокуратуры ни в коем случае его не оправдывает. Латвия, утверждают министры, категорически осуждает преступления нацистов и их пособников и всегда будет помнить о трагедии латвийских евреев.

Протест против решения Генпрокуратуры страны выразило и Объединение еврейских общин Латвии. Юристу Давиду Липкину удалось при содействии нашего Объединения и американской организации «Выжившие в

пшעהים. וצריך לזכור גם שלא על "התמיכה הטכנית" קיבל צוקורס דרגת קצין ס"ס.

החלטת התביעה הכללית של לטביה פותחת פתח להאדרת שמו של פושע נאצי בציבוריות הלטבית, אשר בקושי רב משי תחררת מעברה החשוך.

איגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל שלח מכתב מחאה חריף לשרי החוץ והמשפטים של לטביה. יש לציין שבמכתב תשובה, שני השרים ציינו את עובדת השתתפותו של צוקורס בפעילות הפושעת של "קומנדו ארייס", והדגישו שהחלטת התביעה הכללית איננה מטהרת את שמו של צוקורס. לדברי השרים, לטביה מגנה בחריפות את הפושעים הנאצים ואת עוזריהם ותמיד תזכור את הטרגדיה של יהודי לטביה.

גם איחוד הקהילות היהודיות של לטביה גינה בחריפות את החלטת התביעה הכללית של המדינה. המשפטן דויד ליפקין מצא בעזרת האיגוד שלנו וארגון אמריקאי של "ניצולי השואה מלטביה", עד אשר שרד את גטו ריגה ואת צאצאיו של אסיר אחר מגטו ריגה, אשר הלך לעולמו ב-2013. עדויות שלהם באי-שור נוסרינו איפשרו לאיגוד הקהילות לפנות לתביעה הכללית של לטביה בדרישה לחדש את חקירת פשעיו של צוקורס.

אריה צנציפר, מודיעין

Латвии» разыскать в Иерусалиме узника рижского гетто и в США сына другого, ныне покойного, узника. Их нотариально заверенные показания позволили рижской организации обратиться в прокуратуру Латвии с требованием возобновить расследование по делу Цукурса.

Арье Ценципер, Модиин

שגריר ישראל באו"ם דני דנון סוקר את המצב בפני אנדריס Pildegovičs
Посол Израиля в ООН Дани Данон (справа) с послом Латвии

сенным ракетным обстрелом Юга Израиля. В числе точек, которые посетила группа, был и дом Моше Агади, погибшего при обстреле, и разрушенная школа.

Один из членов этой группы, посол Латвии в ООН **Андрис Пилдегович** заявил: «Цель нашего визита – непосредственно ознакомиться с ущербом и гуманитарной ситуацией на месте. Все мы озабочены и надеемся на дедэскалацию. Надеемся, что политический диалог приведет к миру».

По материалам Ynet

קבוצת ראשי נציגויות של 17 מדינות במטה ה-או"ם ביקרה ב-7 במאי באשקלון כדי לעמוד מקרוב על הנזק שנגרם משיגור הטילים. הם ביקרו, בין היתר, בביתו של משה אגדי, אשר נהרג בפגיעת הטיל וגם בבית ספר שנפגע.

ראש נציגות לטביה באו"ם אנדריס Pildegovics אמר: "מטרת הביקור - ללמוד אישית על הנזק ועל המצב ההומניטרי במקום. כולנו מודאגים ומצפים לאי-הסלמה. מקווים שהדו-שיח הפוליטי יביא שלום".

מבוסס על הדיווח ב-Ynet

Группа из семнадцати глав представительств разных стран в ООН побывала 7 мая в Ашкелоне, где лично ознакомились с ущербом, нанесенным ракетным обстрелом Юга Израиля.

**ПРАВЛЕНИЕ БЛАГОДАРИТ ЧЛЕНОВ
ОБЪЕДИНЕНИЯ ЗА ПОЖЕРТВОВАНИЯ**

**אנו מודים לחברינו אשר העבירו תרומות
לפעילות האיגוד**

**2 анонимных пожертвования
в общей сумме 810 шек.
А также 2 пожертвования
на сумму 350 шек.**

בשנת 2019 התקבלו תרומות
לפעילות האיגוד שלנו
ב 2019 ג. поступили
пожертвования на деятельность
нашего Объединения

**שתי תרומות בעילום שם
בסך 810 ₪
ושתי תרומות
בסך 350 ₪**

**ПРАВЛЕНИЕ БЛАГОДАРИТ ВСЕХ,
КТО РЕГУЛЯРНО ПЛАТИТ ЧЛЕНСКИЕ ВЗНОСЫ**
Чек на 150 шек. просьба присылать по адресу:

150 ₪

**הנהלת האיגוד מודה לחברים המשלמים
דמי חבר באופן סדיר**
נודה לכם אם תשלחו צ'ק ע"ס 150 ש"ח לכתובת:

איגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל • ת.ד. 23574 תל-אביב 6123402

Можно также перевести эту сумму на счет

כמו כן ניתן לשלם בהעברה בנקאית (כולל באינטרנט)

1021123 в банке Леуми, филиал 806

לח-ן 1021123 בבנק לאומי, סניף 806

и сообщить об этом в офис по адресу:

latest@bezeqint.net

ולהודיע על כך למשרד בדוא"ל:

или по телефону: 03-6093476

או בטל': 03-6093476

**Дорогие друзья! Приглашаю вас
на встречу-презентацию книги
«Носке – гражданин Латвии»**

Действие книги охватывает период от 40-х годов XX века до наших дней
и происходит в СССР, Латвии и Израиле.
Творческая встреча состоится 4 июня 2019 г., в 18:30 в בית התנועה הקיבוצית
תל-אביב, ул. Леонардо да Винчи, 13.

Яша Хайн

**דרושים עובדים לניהול
משרד של האיגוד**

דרישות התפקיד:

- ידיעת עברית ואנגלית, רוסית - יתרון
- עבודה ב-WORD ו-Excel
- נכונות לעבודה 3 שעות 2-3 פעמים בשבוע

**לפרטים לפנות אל:
052-2245833**

חברים ומוקירי זכרה של
ז'ניה-זלטה טולשינסקי
מוזמנים לאירוע לציון 10
שנים למותה.
נתכנס בבית התנועה הקיבוצי
צית (רח' ליאונרדו דה ונצ'י 13,
תל אביב) ביום ד' 11 בספטמבר
בר 2019 בשעה 6 בערב.

יצחק ונחמה טולשינסקי 050-563-4608

אצלנו - בטאון איגוד יוצאי לטביה ואסטוניה בישראל • גיליון מס' 56 • מאי 2019 • אייר תשע"ט

המערכת: אלי ולק, אריה צוציפר, אביבה ולק • דוא"ל: latest@bezeqint.net

עימוד ועריכה גרפית: איליה לוברסקי • עריכה והגהה בעברית: תלמה פרויד

יוצא לאור בתמיכת ועידת התביעות ועריית תל-אביב